

Østmarkskapellet, 21.04.2025

Maridalen kirke, 21.04.2025

PREKEN 2.PÅSKEDAG 2025. JOH.20, 11-18

I går, på 1.påskedag, leste vi fra versene rett før den teksten vi har i dag. Da sluttet vi med setningen «Disiplene gikk så hjem». Simon Peter og Johannes hadde vært der sammen med Maria og sett den tomme graven – og gikk så hjem. Men Maria stoppet opp. Da kom Jesus og sa navnet hennes, og hun kjente ham igjen. Hun ble møtt, kalt ved navn og forvandlet. Denne mandagen tror jeg Jesus sier våre navn når vi har kommet sammen her, og at også vi kan bli forvandlet; merkbart, eller mer umerkelig både for oss selv og andre.

Disiplene gikk så hjem. De visste ikke da at denne påskedagsmorgen var en ny begynnelse. Heller ikke Maria visste det. Hun kom ut til graven for å sørge og stelle med den døde: hennes bekymring for Jesu døde kropp avspeilet nok ingen oppstandelsestro. Å ta fatt på noe praktisk kan være en måte å sørge på, og kanskje gi litt mer følelse av kontroll med tilværelsen? Men da Maria stoppet opp der ute, og ga fortvilelsen og rådløsheten rom, ble hun møtt, kalt ved navn og forvandlet. Hennes egen påskefortelling begynte vel akkurat da, og hun løp for å fortelle: ”Jeg har sett Herren!” Hun var den første til å se og den første til å fortelle. I en tid og sammenheng der kvinner ikke ble regnet som gyldige vitner i en rettssak, var hun det første oppstandelsesvitnet. Denne påskedagsmorgen ble en ny begynnelse i hennes liv.

Påskan som en ny begynnelse. Påsketiden har jo faktisk så vidt begynt, og varer helt til pinse. Hvis vi ikke skal si at det egentlig har vært påsketid gjennom nesten 2000 år, helt siden Maria Magdalena møtte Jesus der i hagen – vi feirer jo oppstandelsen hver eneste søndag når vi feirer gudstjeneste.

Påsketiden har så vidt begynt, men for alle som ikke er veldig inne i kirkeåret, er påskan 2025 over i kveld. Og vi har garantert ulike påskedager bak oss, vi som er samlet her nå, i overgang til hverdagen igjen.

Hva betyr påskan egentlig?

Påske er for mange påskedrim, påskentøtter, påskesol, påskefjell. Påskekonserter. Kafèliv. Kanskje ferie med besøk til eller besøk av familie eller venner. Kirkerder som meg nærmest camper i kirken gjennom påskan. For andre blant oss er påskan en uke som alle andre; bare litt stillere og sårere – omtrent halvparten

av oss reiser bort, kort eller langt, og da kan det bli veldig ensomt for den som er igjen. Og for andre igjen, kanskje også her i dag, har dette ikke vært en påske som alle andre påsker, men denne påsken 2025, da noen fødte sitt første barn, mistet sin far, slo opp med kjæresten, flyttet hjemmefra, eller møtte veggen. Påsken 2025 da uroen i verden overvældet enda mer enn vanlig. ELLER – påsken 2025, da vi møtte Jesus, ble kalt ved navn og forvandlet?

Påsken er korsmerket kjærlighet. Jeg griper om korset flere ganger om dagen, for å minne meg selv på hvor jeg hører til, hva som bærer meg, og hvilke krefter som har det siste ordet. Korset minner meg på en korsfestet Gud: vi er aldri alene, selv på de mørkeste steder. Korset minner meg på en korsfestet Gud: vi må aldri slutte å bry oss om verdens korsfestede, og stå opp for de som lider. Og korset er tomt, og minner meg på kraften i oppstandelsen; i den kjærligheten som er sterkere enn døden: Døden må vike for gudsrikets krefter. Selv om det ikke alltid virker sånn, her og nå. Midt i alt som er. Likevel roper kirken det ut disse påskedagene slik den har gjort det i snart 2000 år; gjennom ord og stillhet og musikk, gjennom nattverd og bønn og fellesskapsmåltid, gjennom mørklagt, naken kirke, tent påskelys, og frem til full fest og jubel i går, og fortsatt fest og overgang mot hverdagen i dag: Kristus er oppstanden! Ja, han er sannelig oppstanden!

Men kanskje føles det ikke sånn? Kanskje kjenner du ikke på Oppstandelsesgleden? Det er greit. La kirkens og fellesskapets oppstandelsesglede bære deg. Og naturens! Våren og naturen forkynner Oppstandelsen bedre enn den beste predikant. Her på Østmarkkapellet er vi midt ute i det Skaperverket vi alle er en del av og avhenger av, og vi får oppleve våren på sitt vakreste. Livet spirer, bobler, spretter, blomstrer, baner seg vei, så livskraften er til å ta og føle på. Det trøster og lindrer, synes jeg, når samtidig mørket og døden stadig er så tett på. Naturen minner meg også på at oppstandelsen og livet skjer, langsomt og usynlig, dypt nede i jordens mørke, lenge før våren faktisk kommer.

Jeg har et bilde malt av min gode venninne Anne Kristin hengende på kontoret, som minner meg på det samme. Bildet viser et snødekt fjellandskap, med bare noen få mørke flekker av jord. Tittelen på bildet er «I hear summer is coming soon». For meg symboliserer det bildet kraften i oppstandelsen og kraften i håpet: en visshet, mens det ennå ikke ser sånn ut, om at livet, lyset, og sommeren skal komme. At døden må vike for gudsrikets krefter.

Også tro og oppstandelsesglede kan nemlig trenge tid på å vokse fram. Vær tålmodig med både deg selv og Gud. Og husk at den kristne tro har mange ulike uttrykk; felles er en retning mot Jesus. Som prest har jeg erfart at menneskers veier til en gudstro kan være veldig ulike. Men for de fleste av oss krever det at vi våger å gjøre som Maria: stoppe opp ved den tomme graven og spørre etter Jesus. Utforske tro. Oppsøke et trosfellesskap, der vi kan «gjøre» tro sammen, slik vi gjør her i dag. Kanskje hører vi ikke med en gang at vi blir kalt ved navn; kanskje føler vi oss ikke veldig forvandlet; likevel tror jeg på at Gud arbeider i oss og at troen kan modnes på de mest uventede måter. Kanskje er 2.påskedagene gitt oss for å gi oss tid til å bli stående litt ved graven, og bli møtt, kalt ved navn og forvandlet? Da nytter det altså ikke å slå følge med disiplene og gå for tidlig hjem. Gud hjelpe oss å ikke bli for utålmodige, mette, travle, rasjonelle eller sløve i møte med påskens under!

Den svenske dikteren Karin Boye skriver: «Den mette dagen, den er aldri størst. Den beste dagen, er en dag av tørst.» 2.påskedag kan være «en dag av tørst»; en dag for å bli stående igjen ved den tomme graven og bli møtt, kalt ved navn og forvandlet.

Åse Marie Nesse skriver i diktet ”Maria Magdalena” nydelig om det å møte Jesus: ”En morgon kom Han forbi – og Han stansa – og sidan var ingenting som før. Han anda fridom ut til verda – himmelen var taket hans og fuglen i brystet mitt fekk flyge. Sjølv kaktus blømde under hendene hans – og berre han såg på meg, ville mine føter danse. Røysta hans var olje og balsam – dei ljuvaste songar grodde. Om eg elska han, spør du, og eg svarar: Hans kjærleik ga meg mot til å elske – dei andre.”

Jesu kjærlighet kan gi mot til å elske de andre; til å gi videre det vi selv får ta imot. Når jeg stopper opp i påskefortellingen, ved den tomme graven, når jeg gjennom salmer og bønner, brød og vin, musikk og stillhet og samtaler med andre om tro, hører at Jesus kaller meg ved navn – da vet jeg at noen flere linjer i min egen påskefortelling skrives. Og jeg kan gå ut og si: ”Jeg har møtt Herren, han er oppstanden. Halleluja!”